

KULTURA21.CZ

1. Ondřej Kepka: Divadlo je prostředí, ze kterého jsem vzešel a na které nedám dopustit

07.11.2024 kultura21.cz - Veronika Pechová, Výtvarné Umění, Mluvené Slovo, Zdraví A Životní Styl

Odkaz na originál

Klíčová slova: herečka; Ostravy

Již od dětství chtěl být hercem. Tím se také stal a hrál odmalinka jak před kamerou, tak před mikrofonem.

Herectví vystudoval na DAMU, ale lákala jej také režie a tak pokračoval ve studiu na FAMU. Jeho velkou láskou je divadlo a působí jako prezident Herecké asociace a v roce 2023 se do divadla vrátil a ve Viole hraje v představení Oblak, který tančil valčík. Působí také jako autor a moderátor pořadu Noční Mikrofórum na vlnách Českého rozhlasu Dvojka a v soukromí je Ondřej Kepka zaníceným fotografem.

Díky své mamince, herečce Gabriele Vránové, jste umělecký svět znal odmalina. A velice brzy jste se začal objevovat před kamerou (Tetinka, Arabela, Čas strachu a statečnosti, Synové a dcery Jakuba Skláře), před kamerou jste si zahrál s Danou Medřickou v TV inscenaci Všichni za jednoho a TV film Maska. Také jste působil v rozhlasovém studiu a byl jste členem rozhlasového dětského Dismanova souboru. Jaké bylo vaše dětství? Čím jste chtěl být?

Já jsem měl takové dětství, na které bych nikdy nezapomněl a jsem za něj vděčný. Odmalinka jsem chtěl být hercem, protože jsem nestihl být chytit ničím jiným. Bylo mi šest let, když jsme točili Tetinku. Takže žádná taková klukovská přání jako popelář nebo hasič jsem nestihl, chtěl jsem být hercem. Moje dětství bylo nestandardní. Pohyboval jsem se spíše v blízkosti o několik generací starších lidí. Velice mě řada z těch osobností oslovila a nikdy nezapomenu na setkání s nimi. Tak mezi deseti až patnácti lety jsem byl vytížený jako profesionální herec a měl jsem plný diář. Hodně jsem daboval a pracoval v rozhlasu, kde jsem hrál různé role nejdříve, dětské, pak chlapecké a poté dospělácké. Jako dítě jsem také hodně moderoval a pak jsem se dostal na Gymnázium Jana Nerudy, kde už to účinkování přestalo, protože mne nechtěli pouštět na natáčení a tam nastal takový zlom, protože jsem ztratit kontakt s mými vrstevníky jako byl z těch známějších Michal Dlouhý. A přijímací zkoušky na DAMU vůbec nebyly jednoduché, protože jsem najednou měl být dospělým hercem a já na to nebyl dobře připravený a ta pauza mi, co se týče herectví, neprosněla, ale zase jsem poznal spoustu nádherných věcí na Gymnázium Jana Nerudy. Jsou to takové krásné ztráty, jak se jmenoval ten slavný pořad České televize, který uváděl Michal Prokop. A takové krásné ztráty jsem zaznamenal taky. Byla to ztráta kontaktů s mojí generací, ztráta takového běžného dětství. Ale nic bych neměnil a vzpomínám na to jako na úžasné období mého života.

Foto: Lenka Hatašová

Jednou jste přiznal, že vás jako kluka bavila matematika a chemie. Nakonec jste vystudoval herectví na DAMU pod vedením Borise Rösnera, Jany Hlaváčové a Jaroslava Satoranského. A následně jste pokračoval ve studiu na FAMU v oboru hraná režie pod vedením Dušana Kleina a Jitky Němcové. Jak na tyto osobnosti vzpomínáte?

Ano bavila mne matematika, tu učil můj tatínek a chemie mne také hodně zaujala. A Gymnázium Jana Nerudy rozvinulo zájem o tyto obory. A někteří pedagogové si mysleli, že budu studovat jiný obor než herectví. Na DAMU jsem se dostal do ročníku Jany Hlaváčové a Jaroslava Satoranského a posléze i Borise Rösnera. Potom, jsem po plném absolutoriu absolvoval FAMU. Jsem v tom takový trošku originál. Na své pedagogy vzpomínám intenzivně zejména na Janu Hlaváčovou a Borise Rösnera na DAMU a z FAMU na Dušana Kleina a Jitku Němcovou. Měl jsem štěstí, že mě na DAMU i FAMU učili lidé, kteří v té době tvořili absolutní špičku ve svém oboru. Byli to "lidé z praxe". Byli to lidé z Národního divadla, Barrandova, tehdejší Československé televize. A kromě těch hlavních pedagogů kolem mne na FAMU byla plejáda vynikajících režisérů všech možných generací, od Otakara Vávry, přes Jaromíra Jireše, Karla Smyčka až k tehdy mladému začínajícímu Janu Svěrákovi. Zažili jsme i Jiřího Menzla, byl jsem v kontaktu s Karlem Kachyňou. To jsou krásné vzpomínky.

Ve filmu Maska

Coby divadelní herec jste hrál v Divadle pod Palmovkou, ve studiu GAG Borise Hybnera a nejnověji hrajete v Divadle Viola v představení Oblak, který tančil valčík, věnovanému Ferdinandu Peroutkovi. Od roku 2017 jste prezidentem Herecké asociace, udělující divadelní Ceny Thálie. Čím je pro vás divadlo a co pro vás znamená práce v Herecké asociaci?

Představením Oblak, který tančil valčík jsem se vrátil po letech do repertoárového divadla ve Viole. Já sice dělám nepřetržitě různé pořady nebo i cykly, také i zájezdové věci, hodně o hudbě a poezii. To dělám setrvale, ale do divadla jsem se opravdu vrátil v roce 2023. Divadlo je pro herce základem jeho práce, herecké disciplíny. Já jsem byl divadlem odchován, především Divadlem Na Vinohradech. Takže mám rád velká divadla, velké scény, velké příběhy, velká plátna. Zároveň mám velmi blízko ke komorní scéně, protože maminka a strýc často účinkovali ve Viole. Divadlo je prostředí, ze kterého jsem vzešel a na které nedám dopustit. Ano, od roku 2017 jsem prezidentem Herecké asociace. Práce v Herecké asociaci je pro mne takové završení práce mé maminky a mého strýce. Navíc rodinná přítelkyně, paní Zora Rozsypalová z **Ostravy**, mimochodem první **herečka**, která dostala Cenu Thálie za celoživotní mistrovství, byla členkou tehdejší profesní organizace a dokonce ve vedení těch tehdejších hereckých odborů. Po jejich zrušení z politických důvodů nemohla hrát ve filmu, naštěstí v divadle ano, zato její velká kamarádka Vlasta Chramostová nesměla hrát vůbec. Já jsem se stal velice rychle jedním ze zakládajících členů Herecké asociace a ve svých necelých třiceti letech jsem byl již v jejím prezidiu. Když onemocněl prezident asociace Jiří Hromada a hledal se na jeho místo někdo, tak jsem byl osloven já. Tato práce pro mne znamená hodně zodpovědnosti a musím říct, že po covidu enormní vytížení. My se staráme o herce zaměstnané, tak i o ty na volné noze. Je to velmi náročné. Řešíme pořádání Cen Thálie, také Cen Františka Filipovského za dabing až po sociální pomoc. Děláme workshopy pro začínající herce. Také pomáháme souborům jako celku a zároveň i jednotlivcům. Takže je to opravdu

mimořádně náročné.

Filmová škola a natáčení

Hodně se věnujete režii, jste autorem mnoha dokumentů (Ročník 89, Fenomén Šmok, Dopisy od Karla Čapka, Byla jsem na světě – Olga Scheinpflugová, Sobí ráno – Emil Sirotek, Příběhy slavných, Neobyčejné životy ...), film (celovečerní režijní debut Spirála nenávisti), divadlo (např. opereta Boccaccio nebo drama Anatol). Co vás přivedlo k režii a čím vás tato profese naplňuje a baví? Pokusit se dělat nějaké věci jako režisér mě hodně baví. Už někdy v době svého dětského hraní jsem si natáčel na magnetofon své vlastní pořady. Taková svá audia. Dával jsem do kupy mluvené slovo s muzikou. Všechno jsem si to namluvil, sestříhal. Režie, to byl takový můj koníček, na DAMU jsem natočil nějaké filmové věci a mým pedagogům se to líbilo, a že bych to možná mohl zkusit i tímto směrem. To bylo období, když se mi moc nedařilo na DAMU. Takže z toho byl takový trochu možná nápad, abych přešel na FAMU, ale já nikdy nechtěl. Pak se mi začalo na DAMU dařit, ale řekl jsem si, že chci dělat své věci, chci tvořit, nechci být jen loutka režiséra. Byť mě to herectví bavilo a nikdy mě bavit nepřestalo. Tam někde vznikl ten nápad zkusit režii. Jelikož jsem narozený ve znamení Vah, tak tu svoji hereckou a režisérskou profesi vyvažuji.

V ČRo Dvojka působil jako autor a moderátor pořadu Noční Mikrofórum, kde zpovídáte různé osobnosti. Natočil jste třeba rozhlasový seriál Na návštěvě u Karla Čapka nebo Osmička a její přátelé, momentálně pro ČR Pohoda natáčíte autorský pořad Hvězdy Ondřeje Kepky. S kým byste se rád v rozhlasovém studiu potkal? Na koho z hostů, které jste zpovídal, rád vzpomínáte? Já musím říct, že řada z těch setkání byla fantastická a úžasná. Na prvním místě bych uvedl, že jsem měl možnost se potkat s Emilkou Vášáryovou, úžasnou slovenskou herečkou, což pro mě bylo fantastické. A s kým bych se rád potkal? Byli by to zahraniční umělci, ale to je trochu nedostupné, třeba bych rád natočil Noční Mikrofórum s mým milovaným Clintem Eastwoodem. Ale s těch reálných osobností bych se rád sešel s doktorem Tomášem Halíkem, protože by to bylo pro mne velmi zajímavé. Zpočátku jsem si velice rád zval kolegy herce a postupně i lidi z jiných filmových profesí, kteří neměli tolik možností o své profesi mluvit, jako třeba zvukař Jiří Klenka, střihač Jan Matlach nebo dramaturg Ondřej Šrámek. To byla všechno krásná setkání. Poslední dobou mně velmi baví a těší se naopak setkávat s profesí úplně jiných. Třeba bylo krásné se setkat s profesorem RNDr. Vladimírem Baarem politickým a kulturním geografem a s literárním historikem Michalem Příbáním, který se zabývá dílem Josefa Škvoreckého, jehož 100 výročí od narození si letos připomínáme. A já jsem ve Škvoreckého románu Mirákl hrál na DAMU titulní roli Dannyho Smiřického. A touto rolí jsem také absolvoval. Mimochodem všechny rozhovory se dají dohledat na webu Českého rozhlasu.

Oblak, který tančil valčík

Vášim velkým koníčkem je od dětství fotografování. A tuto vášeň jste zdědil po svém tatínkovi Jiřím i strýci Jaroslavovi. Svými fotografiemi jste obohatil řadu časopisů a vydal také dvě knihy. Rád fotíte přírodu, také děláte portréty a divadelní fotografie. Také jste měl několik výstav. Čím vás fotografie tak zaujala? Je to ta možnost, zachytit ten moment, který se již opakovat nebude? Vzpomenete se na svůj první "foťák" a co vaše první fotografické dílko?

Čím mě fotografie tak zaujala? To kdybych věděl, proč člověk dělá, co dělá. Protože v tom vidím smysl zaznamenávat přírodu, živého člověka. Miluji reportážní portrét. Jsem např. autorem titulní fotografie na knize Miloše Kopeckého Co za to stálo. Ano, je to ta možnost, zachytit ten moment, který se již opakovat nebude. Je to touha po krásnu, mám rád fotografii, když je krásná, autentická. Miluji fotografii, kde je zachyceno prostředí, které se těžko fotografuje, jako je například mlha. Miluji noční fotografii. Také divadelní fotografii a fotil jsem i divadelní představení. To jsou věci, které jsou mi velice blízké a díky tomu, že fotografování není moje hlavní profese, tak u toho dokážu relaxovat a jen tak si chodit a fotit. Můj první foťák to byla ruská Směna, stála 300 korun, což bylo koncem 70. let hodně peněz. Potom přišel foťák opět z ruské proveniencí Ljubitel, což byla kopie Flexaretu. Když pak tatínek přestal fotit, tak jsem po něm podědil jeho Fed a teprve ke svým dvacetinám jsem dostal svoji první zrcadlovku, na kterou nezapomenu, protože to byl foťák, který mi poskytl nové možnosti. V 90. letech to byl Nikon, můj milovaný přístroj. Dnes mám doma desítky objektivů i fotoaparátů. Ne že bych je sbíral, ale na všechny fotím.

Moje první fotografické dílko to bylo zátiší růží v Krkonoších, ale tu fotku již nemám. To mi bylo šest nebo sedm let. Dnes se rád vracím k analogové fotografii.

Foto: Ondřej Kepka

Ani vás neobešla pedagogická činnost. Učil váš dědeček, prastrýc, tatínek, ale i maminka (na konzervatoři) a vy sám učíte na VŠE v Praze. Jak jste se k této profesi dostal a co vás na ní baví? Je to ta možnost předávání svých zkušeností dále, a přitom se od svých studentů něco nového sám naučit?

Dostal jsem se k tomu asi tím, že jsem byl předurčen jako osvětový člověk, který má touhu vyprávět o své práci lidem. Tato touha mě přivedla ke kantorské práci. Pro Českou televizi jsem natočil 25 dílný seriál Ondřejova filmová škola, který je naprosto originální. Vytvořil jsem základy jak pracovat a natáčet s kamerou. Snažil jsem se vysvětlit řemeslo režiséra. Ano, je to ta možnost předávání svých zkušeností dále, a přitom se od svých studentů něco nového sám naučit a ještě bych dodal pochopit jejich smýšlení a jejich energii, se kterou mohu souhlasit nebo nesouhlasit.

S maminkou Gabrielou Vránovou jste několikrát spolupracoval. Natočili jste spolu např. televizní film Království poezie Gabriely Vránové (2010) nebo dokument Neobyčejné životy – Gabriela Vránová (2010). Jaké bylo vést maminku jako režiséra?

Nebylo to jednoduché, vést maminku jako režiséra, ale my jsme se naučili, že spolupracujeme na základě svých profesí, bez emocí, bez citu. Takže já jsem jí říkal: "Gábi, takhle." Žádné: "Mámo". Na mámu jsem byl i trochu drsnější než na jiné lidi. Musím říct, že ta spolupráce byla dobrá a že jsme si dovolili vůči sobě, to co si má dovolit herec vůči režisérovi a režisér vůči herci. To znamená říct svůj názor, kritiku. Nebát se toho. Fungovali jsme dobře.

Stále jste pracovním velice vyčerpán. Umíte vůbec odpočívat? Jak rád trávíte chvíle volna?

Moc odpočívat neumím a měl bych se to naučit. Volno nejraději trávím se svoji ženou Janou a rádi cestujeme, což je moje velká vášeň. Hledání zajímavých míst a měst. Rád cestuji ve městě autobusem číslo 8, což je taková moje další vášeň, protože miluji osmičku, což je moje šťastné číslo a tak všude hledám autobus, tramvaj nebo metro s číslem 8. Nasednu do něj a tím poznám úplně nezajímavá nebo neznámá místa toho města, ale zároveň s obrovskou atmosférou. Je to taková sázka, kam to pojedou, i když to samozřejmě trochu vím z plánu. Nezapomenu na Vratislav, kde nás to odvezlo na jedno takové staré sídliště. Není to taková cesta jako autobusem, který objíždí turistické cíle. To je taková moje relaxační věc. Rád si také odpočinu u moře a rád chodím po horách a jen tak si fotím.

Foto: Jana Vrabcová

Ondřej Kepka:

Narodil se 28. 9. 1969 v Praze. Jeho maminkou je herečka Gabriela Vránová (1939–2018), hercem byl také strýc Jaroslav Kepka (1935–2019) a herectví se věnovala také teta Miriam Vránová (1959). Tatínek Jiří Kepka (1938 – 2023) byl profesorem matematiky a dědeček Jaroslav V. Vrána (1904–1988) byl učitelem češtiny a francouzštiny a křesťansky orientovaný básník.

Působí jako dokumentarista, scenárista, herec, režisér a moderátor.

Vystudoval herectví na DAMU v Praze a hranou režii na FAMU v Praze.

Vydal dvě fotografické knihy – Kumštýři na vodě (1999) a Příběhy fotografií aneb Soukromé album (2010).

Je jedním z moderátorů Nočního Mikrofóna v ČRo Dvojka a pro Český rozhlas Pohoda připravuje letos seriál Hvězdy Ondřeje Kepky, portréty slavných herců, který mají letos výročí, s nimiž se sám setkal.

Od roku 2017 je prezidentem Herecké asociace.

Vyučuje na Katedře multimédií v ekonomické praxi na VŠE v Praze.

Manželka Jana je grafická designérka a fotografka.

URL | <https://www.kultura21.cz/rozhovory/27702-ondrej-kepka-divadlo-je-prostredi-ze-ktereho-jsem-vzesel-a-na-ktere-nedam-dopustit>

[« zpět na začátek](#)